

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 4 grudnia 2014 r.

w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji haskiej z 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu

(2014/887/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska działa na rzecz ustanowienia wspólnej przestrzeni sądowej opartej na zasadzie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych.
- (2) Konwencja o umowach dotyczących właściwości sądu, zawarta w dniu 30 czerwca 2005 r. w ramach Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego (zwana dalej „Konwencją”), istotnie sprzyja autonomii stron międzynarodowych transakcji handlowych oraz większej przewidywalności rozstrzygnięć sądowych dotyczących takich transakcji. W szczególności Konwencja zapewnia stronom niezbędną pewność prawa, która przejawia się poprzez poszanowanie zawartej przez nie umowy dotyczącej właściwości sądu, oraz poprzez to, iż orzeczenie wydane przez wskazany w niej sąd będzie mogło zostać uznane i wykonane w postępowaniach międzynarodowych.
- (3) Art. 29 Konwencji umożliwia regionalnym organizacjom integracji gospodarczej, takim jak Unia Europejska, podpisanie, przyjęcie, zatwierdzenie Konwencji lub przystąpienie do niej. Unia podpisała Konwencję w dniu 1 kwietnia 2009 r., z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie, zgodnie z decyzją Rady 2009/397/WE ⁽¹⁾.
- (4) Konwencja wpływa na wtórne prawodawstwo unijne dotyczące wyboru właściwości sądu dokonanego przez strony oraz uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych w oparciu o taki wybór, w szczególności na przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 ⁽²⁾, które od dnia 10 stycznia 2015 r. ma zostać zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽³⁾.
- (5) Poprzez przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 Unia utorowała drogę do zatwierdzenia Konwencji w jej imieniu, zapewniając spójność pomiędzy przepisami unijnymi w sprawie wyboru jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych oraz postanowieniami Konwencji.
- (6) Podpisując Konwencję, Unia oświadczyła, zgodnie z art. 30 Konwencji, że ma kompetencje we wszystkich sprawach w niej uregulowanych. W związku z tym państwa członkowskie będą związane Konwencją w wyniku jej zatwierdzenia przez Unię.
- (7) Zatwierdzając Konwencję, Unia powinna ponadto złożyć deklarację dozwoloną na podstawie jej art. 21, zasadniczo wyłączającą z zakresu Konwencji umowy ubezpieczenia, z zastrzeżeniem pewnych ściśle określonych odstępstw. Celem tej deklaracji jest utrzymanie przepisów jurysdykcyjnych, które mają charakter ochronny i mają zastosowanie do ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego w sprawach związanych z ubezpieczeniem na mocy rozporządzenia (WE) nr 44/2001. Odstępstwa te powinny ograniczać się do tego, co jest konieczne w celu ochrony interesów słabszych stron umów ubezpieczenia. Nie powinny zatem obejmować umów reasekuracji ani umów ubezpieczenia od dużych ryzyk. Unia powinna zarazem złożyć jednostronną deklarację, że może — na późniejszym etapie, w świetle doświadczenia uzyskanego podczas stosowania Konwencji — ponownie przeanalizować potrzebę podtrzymania swojej deklaracji złożonej na podstawie jej art. 21.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2009/397/WE z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o umowach dotyczących właściwości sądu (Dz.U. L 133 z 29.5.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

- (8) Zjednoczone Królestwo i Irlandia są związane rozporządzeniem (WE) nr 44/2001 i w związku z tym uczestniczą w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (9) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Europejskiej Konwencję haską z dnia 30 czerwca 2005 r. w sprawie umów dotyczących właściwości sądu ⁽¹⁾ (zwaną dalej „Konwencją”).

Artykuł 2

Przewodniczący Rady jest niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do złożenia, w imieniu Unii, dokumentu zatwierdzenia, o którym mowa w art. 27 ust. 4 Konwencji.

Złożenie dokumentu zatwierdzenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, nastąpi w ciągu miesiąca od dnia 5 czerwca 2015 r. ⁽²⁾.

Artykuł 3

1. Przy składaniu dokumentu zatwierdzenia, o którym mowa w art. 27 ust. 4 Konwencji, Unia składa deklarację dotyczącą umów ubezpieczenia zgodnie z art. 21 Konwencji.

Tekst deklaracji jest dołączony do niniejszej decyzji jako załącznik I.

2. Przy składaniu dokumentu zatwierdzenia, o którym mowa w art. 27 ust. 4 Konwencji, Unia składa jednostronną deklarację.

Tekst tej deklaracji jest dołączony do niniejszej decyzji jako załącznik II.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
A. ORLANDO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Tekst Konwencji został opublikowany w Dz.U. L 133 z 29.5.2009, s. 3 wraz z decyzją o jej podpisaniu.

⁽²⁾ Termin wejścia Konwencji w życie w Unii zostanie opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

ZAŁĄCZNIK I

Deklaracja Unii Europejskiej złożona przy zatwierdzeniu Konwencji haskiej z 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących własności sądu (zwanej dalej „Konwencją”) na podstawie art. 21 tej Konwencji

Celem niniejszej deklaracji wyłączającej pewne rodzaje umów ubezpieczenia z zakresu stosowania Konwencji jest ochrona niektórych ubezpieczających, ubezpieczonych i uposażonych, którzy na mocy wewnętrznego prawa unijnego są objęci szczególną ochroną.

1. Unia Europejska oświadcza, zgodnie z art. 21 Konwencji, że nie będzie stosować tej Konwencji do umów ubezpieczenia, z wyjątkiem tych wskazanych w poniższym pkt 2.
2. Unia Europejska będzie stosować Konwencję do umów ubezpieczenia w następujących wypadkach:
 - a) gdy dana umowa jest umową reasekuracji;
 - b) gdy umowa dotycząca własności sądu została zawarta po powstaniu sporu;
 - c) gdy, bez uszczerbku dla art. 1 ust. 2 Konwencji, umowa dotycząca własności sądu została zawarta między ubezpieczającym a ubezpieczycielem, którzy w chwili zawarcia umowy ubezpieczenia mają miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w tym samym umawiającym się państwie, i umowa ta skutkuje przyznaniem jurysdykcji sądom tego państwa także wówczas, gdy zdarzenie wywołujące szkodę nastąpiło za granicą pod warunkiem że taka umowa nie jest sprzeczna z prawem tego państwa;
 - d) gdy umowa dotycząca własności sądu odnosi się do umowy ubezpieczenia, która obejmuje jedno lub więcej spośród następujących ryzyk uznawanych za duże ryzyka:
 - (i) każde uszkodzenie lub utrata wynikłe z ryzyk związanych z używaniem w celach gospodarczych:
 - a) statków morskich, urządzeń umieszczonych na wodach przybrzeżnych lub na morzu otwartym lub statków żeglugi śródlądowej na rzekach, kanałach i jeziorach;
 - b) statków powietrznych;
 - c) pojazdów szynowych;
 - (ii) każde uszkodzenie lub utrata przewożonych towarów lub bagażu innego niż bagaż pasażerski, niezależnie od sposobu transportu;
 - (iii) odpowiedzialność wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem odpowiedzialności za szkody na osobie pasażerów lub za szkody w ich bagażu, wynikłe z używania lub eksploatacji:
 - a) statków, urządzeń lub statków żeglugi śródlądowej, o których mowa w ppkt (i) lit. a);
 - b) statków powietrznych, o ile przepisy prawne umawiającego się państwa, w którym statek powietrzny został wpisany do rejestru, nie zakazują zawierania umów dotyczących własności sądu w sprawach ubezpieczenia od takich ryzyk;
 - c) pojazdów szynowych;
 - (iv) odpowiedzialność wszelkiego rodzaju za szkody spowodowane przez przewożone towary podczas przewozu lub bagaż, o którym mowa w ppkt (ii), inna niż odpowiedzialność za szkody na osobie pasażerów lub za szkody w ich bagażu;
 - (v) straty finansowe związane z używaniem lub eksploatacją statków morskich, urządzeń, statków żeglugi śródlądowej, statków powietrznych lub pojazdów szynowych, o których mowa w ppkt (i) lit. a) w szczególności utrata frachtu lub opłaty czarterowej;
 - (vi) jakiegokolwiek dodatkowe ryzyko pozostające w związku z ryzykami wymienionymi w ppkt (i)–(v);
 - (vii) jakiegokolwiek ryzyko dotyczące kredytów lub poręczeń w przypadkach, gdy ubezpieczający jest zawodowo związany z działalnością przemysłową lub handlową lub wykonuje wolny zawód, zaś wspomniane ryzyko wiąże się z taką działalnością;
 - (viii) jakiegokolwiek inne ryzyka, gdy ubezpieczający prowadzi przedsiębiorstwo o wielkości przekraczającej limity w odniesieniu do przynajmniej dwóch z poniższych kryteriów:
 - a) suma bilansowa: 6,2 mln EUR;
 - b) obroty netto: 12,8 mln EUR;
 - c) średnia liczba zatrudnionych w roku obrotowym: 250.

ZAŁĄCZNIK II

Jednostronna Deklaracja Unii Europejskiej złożona przy zatwierdzeniu Konwencji haskiej z 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu (zwanej dalej „Konwencją”)

Unia Europejska złożyła następującą jednostronną deklarację:

„Unia Europejska oświadcza, że nie wyklucza możliwości przeanalizowania — na późniejszym etapie w świetle doświadczenia uzyskanego podczas stosowania Konwencji — potrzeby podtrzymania swojej deklaracji złożonej na podstawie art. 21 Konwencji.”.
